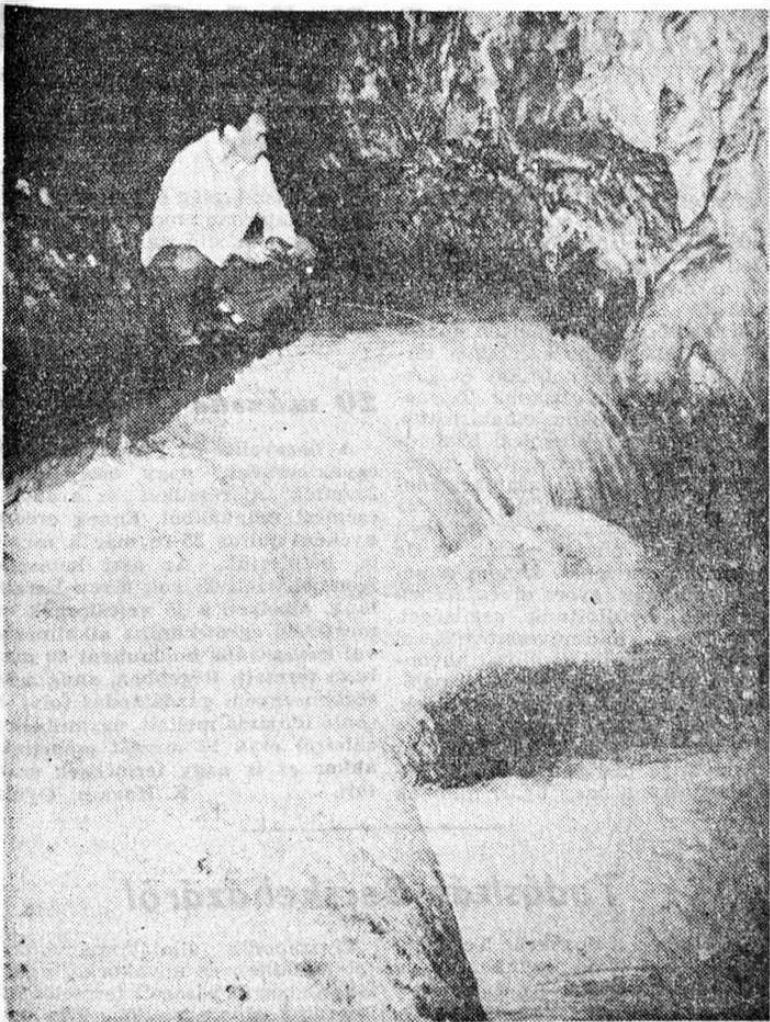

Dr. Jakucs László és az általa feltárt „Béke” barlang tufagátja.

A barlangkutató kandidátus

Tízegynéhány évvel ezelőtt, amikor még az iskola padjait kopogtatva, találkoztam először az ifjú geológussal: Jakucs Lászlóval. Oszálytársam, Várszegi Sándor mellett róla kitágult szemekkel, széles karmozdulatokkal. Barátom akkoriban szegődött Jakucs László mellé barlangkutató segédnek. A Bükkben és Aggtelek—Jósvafő határában nyitották a ruhát, a bakancsot a zsombolyokban, szöttek a meséket a földalatti cseppkőbirodalom szépségéről.

Néhányszor vágytam támadni, hogy megismerkedjem a jósvafői barlangrengeteg meghódítójával, Jakucs Lászlóval. A véletlen játéka azonban mindig máshová szelítette a fiatal barlangkutatót, s az ismerkedés elmaradt.

Azaz néhány nappal ezelőtti megismertem. A tudós méltóságához illően berendezett dolgozószobájában találta Jakucs Lászlót. Az első, róla szőtt igaz mesék tízegynéhány esztendő alatt megdúzzadtak, s azóta a szimpla barlangkutató neve mellé már odairjuk a doktori is. Azóta már a jósvafői barlangvilág igazgatója, s a kis közösség: Jósvafő párttitkára.

Éppen a napi postát bontogattam. Levelek, értekezések, cikkek a világ minden tájáról. Erdeklődnek a belhoniak, s a külföldiek, mikor nyerhetnek gyógyulást a dr. Jakucs László kandidátus által feltárt Béke-barlangban. Mások pedig azt tudakolják, mikor látogathatják meg a világ hírv jósvafői cseppkőbarlangot. Mert hovatovább, már csak úgy győzik lebonyolítani a fantasztikus méretű idegenforgalmat, ha az érkezők előre bejelentik látogatási igényüket.

A külföldi bélyegzőkkel ellátott levelek között gyakran talál olyat a kandidátus elvtárs, amelyek nagy plénum előtt, szakmai körökben tartandó előadások megtartására és viták levezetésére kéri fel.

A külföldi kollegáktól érkező posták között sokszor talál olyat, amelyekben a levélírók tanácsokat kérnek valamilyen bonyolultabb barlangkutatói kérdésben. A harmincegynéhány esztendő barlangigazgató oroszul, németül válaszol — minden segítség nélkül.

A dolgozószoba hamarosan vitarermé válik. Fotóriporterünk és dr. Jakucs László elvtárs vív szakmai csatát. Vagy mégsem! Mindketten vázolják szakmai tapasztalataikat, a fényképezés széles skálájú ismereteiben. Mert, hogy

ismét csak dr. Jakucs László érdemeit emlegetsem, sok hírneves fotóssal kelhetne versenyre. A színesfényképezés technikájának elsajátítása kinn a természetben is föltebb nehéz. S benn, a barlangban méginkább. A színes diapozitívek tarka régiója járta már be külföldet. Neves professzorok, akiknek még nem volt alkalmuk csodálni Jósvafő szépségét, ismerték meg a színes felvételek által Magyarország e pompás természeti ritkaságait.

Óránkra pillantunk.

Eljárt az idő, a riport anyaga egyre dagad. Mi mindennel ismerkedünk meg a nap folyamán? S egyáltalában, van-e olyan újság, amely ne áldozna szívesen oldalakat egy alkotó, gondolkodó ember munkásságának megismertetésére? Regénytémát adhat dr. Jakucs László fiatal élete. Talán az övéknél akad még írni toll, amely papírra veti majd a barlangkutató magyarországi legújabb korának rendkívül gazdag tapasztalatait.

Pecher Mihály — akinek a „Béke” barlang adta vissza egészségét.

Két ifjú lánnyal találkoztunk itt, s beszélgettünk. A táj szépségeit valahogy így foglalták össze: Itt mindent elfeled az ember, ami idegesítő, itt felüdül, s gyógyulást talál.

Ezerkilencszázötvenkettőtől tényleg csak a környék magával ragadó szépsége, a barlang játékos cseppkővonulatai jelentettek felüdülést. De kilenc esztendővel ezelőtt dr. Jakucs László és néhány munkatársa a Béke-barlang felfedezése és kutatása közben a véletlen csodás ajándékával gazdagította az orvostudományt.

Nehéz vállalkozás volt az ismer-

JÓSVAFŐI PANORÁMA

Emlékek, élmények fűződnek Jósvafőhöz, e természeti kincsekben gazdag, fenségesen szép tájhoz. Vannak, akik itt találkoztak először a természet hihetetlenül gazdag alkotó erejével. Mert vajon emberi elme képes lenne-e olyan csodás, színpompás alkotásokra, mint amelyet a természet varázsoltt itt évezredek során. A barlang és a barlangrendszer már az őskorban menedéket nyújtott az időjárás vad erői és a háborúságban álló törzsek és nemzetségek nyilai elől.

Most az izzó nap sugarai elől menekülnek ide a kül- és belföldi látogatók, s azért, hogy kielégítsék kíváncsiságukat. S ha visszatérnek barlangjáró körutukról, a vendéglőnyben költői szavakkal adózhatnak a csodálatos természeti alkotásnak, s azoknak a bátor férfiaknak, akik mindannyiunk gyönyörködésére hozzáférhetővé tették a földalatti labirintus rengeteget, akik feltárták az évezredek ismeretlenségét.

Az évmilliók mesterei műve

Csak negyed órára akadt nézelődésre. Tizenöt rópké perc alatt 18 autóbussz érkezett a Tengerszemszálló közelében lévő autóbusszmegállóhelyre. Amint a hangszóró az egyik csoport barlangba való indulását jelezte, a másik már ott sorakozott a barlang boltíves bejáratánál. A látogatók nagy buzgósággal vásárolták az anizsokokat. Percekig csodálták a fényképeken a csillogó cseppkőket. S amikor a barlangba bejutottak, egymásután kiáltottak fel: Meseszép! A Baradla barlang soha nem fogadott még hús mélyén ennyi munkást, termelőszövetkezeti parasztot, diákot, mint manapság — jegyezte meg a sok beszédűt elfulladva az egyik idegenvezető.

Igaz ez? De még mennyire. Az élet leghűbb tükré a statisztika. Mindenki rendelkezésére áll. De a számok rengetege egy kicsinyke történelmet is magában rejt. Az aggteleki barlangot már mintegy 200 év óta látogatják a hazai, de külföldi kirándulók is. A 15 kilométer hosszú magyarországi barlangrendszer a felszabadulás előtt évenként 6 ezer látogatót fogadott. Az ezt követő esztendőben a kutatásokról megjelent méltatások, előadások és nem utolsósorban az emberek kulturális igényeinek növekedése nyomán most már esztendőnként 120 ezer látogató zarándokol a barlangrendszer meglekintésére.

Hol van már az az idő — emlékeznek vissza régi jósvafői lakosok —, amikor szurokfáklyákkal, mécsesekkel járták az idegenek a barlangok mélyét. Alig-alig láttak valamit. Az „Óriások Termében”, s a Csillagvizsgálók-nál csak méternyi terület tárulkozott szemük elé. Közben a lábuk alá is kellett nézni,

mert a kis dombocskák s a gödrök könnyen kicsavarhatták az ember bokáját. Villanyvilágítást építünk. Nemsokára már fénycsövek gazdag sugara csillogtatja a „Libanon-termé”-nek roppant kiterjedt sziklabetéteit s a többi, pompás cseppkő képződményeket.

S mit ad a jövő hazánk e kicsinyke, de mégis drága természeti gazdagságának? Néhány esztendő múlva, talán egy évtized sem kell hozzá, villanyvontatású kisvasút viszi majd a látogatókat a földalatti barlangfolyosókra Jósvafőre Aggtelekre és vissza.

Nagy keletjük van a barlang szépségeit bemutató képeslapoknak.

Amióta az IBUSZ saját kezelésébe vette a barlangot, hihetetlenül sokat fejlődött a látogatók kényelme. Betonlépcsőket építettek, s szakképzett idegenvezetők kalauzolják a kül- és belföldi látogatók ezreit. S hogy még többen jöjjenek e pompás üdülőhelyre, Miskolcra Jósvafőig, Putnoktól Aggtelekig széles műutat építettek.

Mi, borsodiak különösen büszkék vagyunk Aggtelekre, Jósvafőre, megyénk e kicsiny darabkájára. Félten ápoljuk gazdag kincseit, s hívjuk, várjuk hazánk lakosait, jöjjenek, csodálják külföldi barátainkkal együtt az évmilliók mesterei szép művét, a mi ragyogó cseppkőbarlangunkat.

Az asztmások Mekkájában

retlen, földalatti világ feltárása. Többször le kellett szállni, s visszatérni az augusztusi izzó napsütésre, amíg megtalálták a Béke-barlang azon útját, amely ma is mintegy főutcaként szerepel a barlang kuszá térképén. A hidegről való felszállás, s a tűző napról való leszállás erős náthával betegé tette a kis barlangkutató csoportot. Hiába tombolt testükben a láz, mégis leszálltak, mert fűtötte őket az ismeretlen megismerésének vágya. S amikor végigkúsztak a földalatti folyosókon, a külvilágra kiérve nyoma sem volt a náthának. Csoda történt talán?

Észrevételeiket közölték az orvosokkal. Az orvosok kutatták az influenza gyors elmúlásának okát. Megállapították, hogy valami van a barlang klímájában, ami gyógyító hatással bír a légzőszervi megbetegedésekre.

Később szármaközhöges gyermekeket, asztmában szenvedő időseket küldtek a barlang mélyére kísérletekkel. Az eredmény szinte meglepő volt. Az asztmások néhány heti rendszeres légzőkúra után jelentős javulást észleltek. A SZOT kicsinyke kísérleti szanatóriumot állított fel a Béke-barlang közelében. Az asztmások elragadtatással beszélnek állapotuk javulásáról. Pecher Mihály már az elmúlt esztendőben is itt töltötte szabadságát. Azelőtt évenként 6—7 hónapot kórházban töltött, súlyos asztmája miatt. Az elmúlt évi kúra annyira

hasznos volt, hogy egy esztendő alatt egy percet sem volt beteggyen, nem volt szüksége injekcióra, de még tablettára sem.

Asztmás betegek várják gyógyulásukat a gyógyító „Béke” barlangban.

Az itt meggyógyultak százai tanúskodnak: hihetetlen gyógyító erő rejlik a Béke-barlang mélyén. Az asztmás betegek százai nyerték vissza életkedvüket, munkakészsé-

güket. Talán évek múltán egy egész gyógyszanatórium nyílt majd itt felüdülést a Béke-barlang klímájával, a sokszor már nem is reménykedő betegeknek.

De addig is jó lenne, ha mindenki, aki erre illetékes, összefogna, hogy megépüljön a gyógyu-

lás forrásához vezető bekötőt, s tágasabb szanatórium fogadhatná az országot, s a világ minden tájáról idekivánczó betegeket.

Irta: Pásztor Alajos
Fényképezte: Szabados György